

SHALOM HARTMAN מכון
INSTITUTE שלום הרטמן

Torah of Possibility for
an Uncertain Future

Virtual Rabbinic Torah Seminar

July 11 - July 15, 2021

#torahofpossibility

shalomhartman.org

Poetic Conversations and Multiple Narratives: Listening to Israeli Jews and Palestinian Israeli Arabs

Rachel Korazim

July 12 & 14, 2021

In this session, we will put poetry from the different sides of Israeli society into dialogue with each other. These literary creations address important and relevant contemporary themes like justice, memory, and narrative.

This session is part of our 2021 Summer Symposium on a Torah of Possibility for an Uncertain Future, an exploration of what the Jewish future could look like – with hope, love, and compassion.

The Shalom Hartman Institute is a leading center of Jewish thought and education, serving Israel and North America. Our mission is to strengthen Jewish peoplehood, identity, and pluralism; to enhance the Jewish and democratic character of Israel; and to ensure that Judaism is a compelling force for good in the 21st century.

475 Riverside Dr., Suite 1450

New York, NY 10115

212-268-0300

info@shalomhartman.org | shalomhartman.org

Table of Contents

I. Identities	1
1. Mahmud Darwish, "Identity Card"	1
2. Hamutal bar Yosef, "Identity Class"	3
3. Salman Massalha, "On Artistic Freedom in the National Era"	5
II. Homeland	6
4. Yehuda Amichai, "My Parents' Immigration"	6
5. A. Eli, "On the Way to the Promised Land"	8
6. Salman Massalha, "My father"	10
III. The Other	11
7. Mahmud Darwish, "Think of Others"	11
8. Yosef Ozer, "Coke and Jeans"	12
IV. Loss	13
9. Taha Muchamad Ali, "Qasim"	13
10. Dan Almagor, "In My Shoes"	14
11. Naomi Shemer, "We are Both of the Same Village"	16

I. Identities

1. Mahmud Darwish, "Identity Card"

Write down!

I am an Arab

and my identity card number is fifty thousand

I have eight children

And the ninth will come after a summer

Will you be angry?

Write down!

I am an Arab

Employed with fellow workers at a quarry

I have eight children

I get them bread

Garments and books

from the rocks...

I do not supplicate charity at your doors.

Nor do I belittle myself at the footsteps of your chamber.

So will you be angry?

Write down!

I am an Arab

I have a name without a title

Patient in a country

where people are enraged.

My roots

were entrenched before the birth of time

and before the opening of the eras

before the pines, and the olive trees

And before the grass grew.

תעודת זהות / מחמוד דרוויש

רשם לפניך:

אני ערבי,

מספר תעודת הזהות שלי הוא 50,000,

יש לי שמונה ילדים,

התשיעי יגיע בעוד קיץ!

האם אתה כועס?

רשם לפניך:

אני ערבי,

עובד עם חברים וגעים במחצבה,

יש לי שמונה ילדים,

אני חוצב למענם מן הסלעים

לחם, מחברות ובגדים.

אינני מבקש נדבות

ולא משפיל עצמי

בפני חצרך,

האם אתה כועס?

רשם לפניך:

אני ערבי,

שם ללא תואר,

סובלני בארץ שכל אשר בה

חי בכעס לוהט,

שרשי

עגנו טרם מולד הזמן,

לפני הפתח התקופות,

לפני הזית והברוש

ולפני צמיחת העשב,

My father descends from the family of the plow

Not from a privileged class

And my grandfather. Was a farmer

Neither well-bred, nor well-born!

Teaches me the pride of the sun

Before teaching me how to read

And my house is like a watchman's hut

Made of branches and cane

Are you satisfied with my status?

I have a name without a title!

.

Write down!

I am an Arab

You have stolen the orchards of my ancestors

And the land which I cultivated

Along with my children

And you left nothing for us

Except for these rocks..

So will the State take them

As it has been said?!

.

Therefore!

Write down on the top of the first page:

I do not hate people

Nor do I encroach

But if I become hungry

The usurper's flesh will be my food

Beware..

Beware..

Of my hunger

and my anger!

אָבִי מִמִּשְׁפַּחַת הַמַּחְרָשׁוֹת

לֹא מִמִּשְׁפַּחַת אֲדוֹנִים אֲצִילָה

סָבִי הָיָה אֶכָר

לֹא כָל יְחוּס,

לְמַדְנִי לִהְיוֹת גֵּאָה כְּשֶׁמֶשׁ עוֹד טָרָם לְמַדְנִי לִקְרֹא סְפָרִים,

בֵּיתִי בִקְתַּת שׁוֹמֵר

מִקִּנְיִ סוּף וְעֵצִים,

הָאֵם מִעֲמִדִּי נוֹשֵׂא חַן מִלִּפְנֵיךָ?

אֲנִי שֵׁם לֹא תֹאֵר.

רְשֵׁם לִפְנֵיךָ:

אֲנִי עֶרְבִי,

צָבַע שְׁעָרִ: שְׁחֹר

צָבַע עֵינַיִם: חוּם

לְהֵלֵן תֹּאזְרִי:

עַל רֹאשִׁי "כּוֹפִיָּה" וְעַלִּיה "עֶקְאֵל"

כָּף יְדֵי גִקְשָׁה כְּסֹלֶע,

צוֹרֶכֶת אֶת מִי שְׁנוֹגֵעַ בָּהּ

כְּתִבְתִּי:

כָּפָר נִדָּח שְׁכוּחַ אֵל,

רְחוּבֹתַי לֹא שְׁמוֹת,

כָּל גְּבֻרָיו בְּשָׂדֶה וּבְמַחְצָבָה,

הָאֵם אֶתָּה כּוֹעֵס?

רְשֵׁם לִפְנֵיךָ:

אֲנִי עֶרְבִי,

גִּזְלַת אֶת כְּרָמִי אֲבוֹתִי

וְאֲדָמוֹתִי שְׁעִבְדִּתִּי עִם יְלָדִי,

לֹא הוֹתַרְתְּ לָנוּ וְלִנְכְדִי

דָּבָר זֹלַת סְלָעִים,

הָאֵם גַּם אוֹתָם יִגְזַל שְׁלִטוֹנְךָ?

אִם כֵּן,

רְשֵׁם בְּרֹאשׁ הָעֲמוּד הָרִאשׁוֹן:

אֲנִי לֹא שׁוֹגֵא אֲנָשִׁים

וְלֹא גֹזֵל דָּבָר מֵאִישׁ,

אֲבָל אִם אֶהְיֶה רָעֵב

אֲכַל אֶת בְּשָׂרוֹ שֶׁל הַגִּזְלָן,

הַזֶּהָר לָךְ, הַזֶּהָר מִרְעֵבוֹנִי

וּמִכָּעֵסִי!

מתוך "50 שנות שירה", הוצאת קשב לשירה.

מערבית: פרופ' ראובן שניר

2. Hamutal bar Yosef, "Identity Class"

Translation by Rachel Tzvia Back

I am from here, my parents were born in the Gola (exile)
They called the Jewish state Geulah
I was born to the square Hebrew, upright, hungry
That was a good reason to be proud.
I was born in a kibbutz, I walked barefoot
For good and for better we grew up like brothers,
The girls with the boys the happy times with the fears

In our kibbutz there was no synagogue
But erev Shabbat was a different time, special:
After a warm shower,
We were all dressed in white shirts
That had arrived all ironed from the communal laundry
And on erev Pesach
We reaped the new wheat
The Haver who played the great Cohen had asked:
Did the sun set?
And we all responded: It did it did and he asked again: shall I reap?
And we all responded: Reap! Reap!
Then we gathered to celebrate the Seder
And we were all together
We did not think that what we did was Jewish
We did not think that it was reason enough to be proud.

I am from here, most women light Shabbat candles here
For a whole week every year it is hard to get bread in most places.
One day a year a desert silence paralyzes most of the traffic
Two day a year the sound of the siren is a fire skewer
Heart wrenching.

Not a big people, not numerous
Living in a Jewish state
The only one we had loved and will love
And whatever it is worth for good and for better
Is a good reason to be proud,
Even now.

שְׁעוֹר זְהוּת

אֲנִי מִכָּאן. הוֹרִי נוֹלְדוֹ בְּגוֹלָה.
הֵם קָרְאוּ לְמִדְיָנָה יְהוּדִית גְּאֻלָּה.
נוֹלְדָתִי לְעֵבְרִית הַמְרַבֶּעֶת, הַזְּקוּפָה, הָרַעֲבָה
וְזֹאת הִיְתָה סִבָּה לְגֻאָנוּ.
נוֹלְדָתִי בְּקִבּוּץ. הִלְכָתִי יַחֲפָה.
לְטוֹב וּלְמִיטָב גִּדְלָנוּ יַחַד כְּמוֹ אֲחִים,
הַבְנוֹת עִם הַבָּנִים, הַשְׁמָחוֹת עִם הַפְּחָדִים.

בְּקִבּוּצֵנוּ לֹא הָיָה בֵּית כְּנֶסֶת
אֲבָל עָרַב שַׁבָּת הָיָה זְמַן אַחֵר, מִיַּחַד:
אַחֲרֵי מְקַלְחַת חֲמָה כָּלִם עַד אֶחָד
הָיוּ לְבוּשִׁים חִלְצוֹת לְבָנוֹת
שֶׁהִגִּיעוּ מְלַחֲצוֹת מִהַמְּכַבֶּסֶה הַמְּשֻׁתָּפֶת,
וּבְעָרַב פֶּסַח קִצְרָנוּ אֶת הַתְּבוּאָה הַחֲדָשָׁה.
הַחֹבֵר שֶׁהָיָה בְּתַפְקִיד הַכֹּהֵן הַגָּדוֹל שָׁאַל: בָּא הַשֶּׁמֶשׁ?
וְכָלָנוּ עָנִינוּ: בָּא! בָּא! הוּא שָׁב וְשָׁאַל: הָאֵקָצֵר?
וְכָלָנוּ עָנִינוּ: קָצֵר! קָצֵר!
אַחֵר כִּדּוּ הַתְּאַסְפָנוּ לַחֲגֹג אֶת הַסֵּדֶר
וְהֵינּוּ בְּיַחַד מְאֹד. מְאֹד בְּקִרְבָּה.
לֹא חֲשַׁבְנוּ שְׂמָה שְׁעָשִׂינוּ הָיָה יְהוּדִי.
לֹא חֲשַׁבְנוּ שֶׁזֹּאת סִבָּה לְגֻאָנוּ.

אֲנִי מִכָּאן. רַב הַנָּשִׁים מִדְּלִיקוֹת כָּאן יָרוֹת בְּעָרַב שַׁבָּת.
שְׁבוּעַ אֶחָד בַּשָּׁנָה קָשָׁה לְהַשִּׁיג כָּאן לֶחֶם בָּרֵב הַמְּקוֹמוֹת.
יוֹם אֶחָד בַּשָּׁנָה דְּמָמָה שֶׁל מִדְּבָר מְשֻׁתָּקֶת אֶת רַב הַתְּנוּעָה.
שְׁנֵי יָמִים בַּשָּׁנָה קוֹל הַצִּפִּירָה הוּא שְׁפוּד שֶׁל אֵשׁ.
רוֹצֵעַ לִבָּב.

עִם לֹא גָדוֹל וְלֹא רַב
חַי בְּמִדְיָנָה יְהוּדִית
יַחֲדָה אֲשֶׁר אֶהְבְּנוּ וְנֹאֲהַב
וַיְמָה שֶׁהָיָה שָׁנָה
לְטוֹב וּלְמִיטָב
זֹאת סִבָּה טוֹבָה לְגֻאָנוּ
גַּם עִכְשָׁו. ("שְׂרִיקָה", עמ' 62)

3. Salman Massalha, "On Artistic Freedom in the National Era"

Because I am not a state, I have no
secure borders, or an army guarding
its soldiers' lives night and day. And
there is no colored line drawn by a dusty
general in the margins of his victory.
As I am not a legislative council,
a dubious parliament, wrongly called
a House of Representatives. As I am not
a son of the chosen people, nor am I
an Arab mukhtar. No one will falsely
accuse me of being, supposedly,
a fatherless anarchist who spits into the
well around which the people feast
on their holidays. Rejoicing at their
patriarchs' tombs. Because I am not
a fatalist, or a member of an underground
that builds churches, mosques and synagogues
in the hearts of children. Who will no doubt die
for the sake of the Holy Name in Heaven.
Because I am no excavation contractor or earth
merchant, not a sculptor of tombstones polishing
memorials for the greater glory of the dead.
Because I have no government, with or
without a head, and there is no chairman
sitting on my head. I can, under such
extenuating circumstances, sometimes
allow myself to be human,
a bit free.

על חפֿש היצירה בעֶדן הלאִמִי

מִכִּיּוֹן שְׂאִינֵנִי מְדִינָה, לֹא גְבוּלוֹת
בְּטוּחִים לִי, אוֹ צָבָא שְׂשׁוּמֵר יוֹם
וְלַיְלָה עַל חַיֵּי תִּלְיוֹ. וְאִין קוֹ
צִבְעוֹנֵי שְׂמֵתַח גִּנְרֵל מְאַבֵּק בְּשׁוּלֵי
נִצְחֻנוּתָיו. מִכִּיּוֹן שְׂאִינֵנִי מוֹעֲצָה
מְחֻקָּקֶת, פְּרִלְמֶנֶט מְפַקֵּק, שְׂנֵקְרָא
בְּטַעוֹת כְּמִשְׁכֵּן נִבְחָרִים. מִכִּיּוֹן
שְׂאִינֵנִי בֶּן לַעֵם הַנִּבְחָר, וְאִינֵנִי
גַם מִכְתָּר עֶרְבִי. לֹא יָבוֹא אִישׁ אֵלַי
בְּטַעֲנוֹת שׁוֹא שְׂאֵנִי, כְּבִיכּוֹל,
אֲנֶרְכִּיסֵט חֶסֶר אֵב שִׁיורֵק לְבָאָר
שְׂאֵלִיהָ מְסֻבִּים בְּנֵי הָעָם בְּחֻגֵיהֶם.
צוֹהֲלִים עַל קִבְרֵי אֲבוֹתֵיהֶם.
מִכִּיּוֹן שְׂאִינֵנִי פִטְלִיסֵט, אוֹ חֶבֶר
בְּאַרְגֵּוֹן מִחְתָּרֵתִי שְׂבוּנָה כְּנִסְיוֹת,
מְסֻגָּדִים וּבְתִי-כְּנִסֵּת בְּלִבְבוֹת הַיְלָדִים.
שְׂיִמוּתוֹ בּוֹדָאֵי עַל קִדּוּשׁ שֵׁם שָׁמַיִם.
מִכִּיּוֹן שְׂאִינֵנִי שׁוּם קִבְלֵן חִפְּירוֹת
אוֹ סוֹחֵר בְּעֶפֶר, לֹא אֶמֶן מִצְבוֹת
מְמָרֵק הַאֲנֶדְרָטוֹת לַתְּפֹאֲרֶת הַמֵּתִים.
מִכִּיּוֹן שְׂאִין לִי שׁוּם מְמִשְׁלָה, עֵם
אוֹ בְּלִי רֹאשׁ, וְאִין שׁוּם יוֹשֵׁב רֹאשׁ
שְׂעוּמֵד עַל רֹאשִׁי. אֲנִי יָכוֹל, בְּנִסְבוֹת
מְקֻלוֹת שְׂכַאֲלָה, לְהִרְשׁוֹת לַפְעָמִים
לַעֲצָמִי, לְהִיּוֹת בֶּן-אָדָם,
קֶצֶת חִפְּשִׁי.

II. Homeland

4. Yehuda Amichai, "My Parents' Immigration"

My parents' immigration has not quieted within me.
My blood continues to rattle in my membranes
Even after the utensil is restored to its place,
My parents' immigration has not quieted within me.
The winds of time quarrel on stones.
The earth forgets the footsteps of those who tread on her.
A terrible fate. Scraps of conversation after midnight.
Achievement and withdrawal. Night recalls and day makes you forget.
My eyes, that for so long gazed upon a vast desert
And were somewhat becalmed. One woman. The rules of a game
That were not properly explained to me. The laws of pain and heaviness.
Even now my heart barely earns
The bread of its daily love. My parents in their very immigration.
At the crossroads, where I am always a motherless orphan,
Too young to die, too old for games.
Weariness of the quarry worker and emptiness of the quarry in the same body
The archaeology of the future, museums
Of that which never existed. And my parents' immigration
Has not quieted within me, from bitter nations I learned
Bitter tongues for my silence
Between the houses, which always resemble ships.
My arteries and tendons are already like a thicket
Of ropes that I cannot loosen. And later
My death and the end of my parents' immigration.

וְהַגִּירַת הַזֵּרִי

וְהַגִּירַת הַזֵּרִי לֹא נִרְגָּעָה בִּי.
דָּמִי מִמָּשִׁיד עֲדִינִי לְשִׁקְשֵׁק בְּדַפְנוֹתַי
גַּם אַחֵר שֶׁכָּבֵר הוֹנַח הַכְּלִי עַל מְקוֹמוֹ,
וְהַגִּירַת הַזֵּרִי לֹא נִרְגָּעָה בִּי.
רוּחוֹת זְמַן רַב עַל אֲבָנִים.
הָאֲדָמָה שׁוֹכַחַת צִעְדֵי דוֹרְכִים בָּהּ.
גוֹרֵל נוֹרָא. קִטְעֵי שִׁיחָה אַחֵר חֲצוֹת.
הִישָׁג וְנִסְיָגָה. לִזְלָה מִזִּכִּיר וְיוֹם מִשְׁכִּיחַ.
עֵינַי שֶׁהִסְתַּכְּלוּ זְמַן רַב לְתוֹךְ מִדְּבָר גָּדוֹל
וְנִרְגָּעוּ מֵעַט. אִישָׁה אַחַת. כָּלְלִי מִשְׁחָק
שֶׁלֹּא הִסְבִּירוּ לִי הֵיטֵב. חוֹקִי כָּאֵב וְכוֹבֵד.
עוֹד עֲכָשִׁיו לִבִּי, בְּקוֹשֵׁי יִשְׁתַּכֵּר
בְּלָחֶם אֶהְבֵּתוֹ הַיּוֹמִיּוֹמִית. הַזֵּרִי בָּמוֹ הַגִּירָתָם.
עַל אִם הַדֶּרֶךְ, בָּהּ אֲנִי תָמִיד יְתוֹם בְּלִי אִם,
צָעִיר מְדִי בְּשִׁבְלִי לְמוֹת, זָקֵן מְדִי לְמִשְׁחָקִים.
וְעֵינַי חוֹצֵב וְרִיקְנוֹת הַמַּחְצֵבָה בְּגוֹף אֶחָד
אַרְכִּיאֵלּוֹגִיָּה שֶׁל עֲתִיד, בְּתֵי נִכּוֹת
שֶׁל מָה שֶׁלֹּא הָיָה. וְהַגִּירַת הַזֵּרִי
לֹא נִרְגָּעָה בִּי, וַיַּעֲמִים מְרִים לְמַדְתִּי
שְׁפוֹת מְרוֹת לְמַעַן שְׁתִּיקָתִי
בֵּין הַבָּתִּים, אֲשֶׁר דּוֹמִים לְאַנְיוֹת תָּמִיד.
וּכְבֵּר עוֹרְקֵי וְגַם גִּידֵי כֶסֶד
שֶׁל חֲבָלִים שֶׁלֹּא אֶתִּיר. וְאַחֵר כֵּךְ -
מוֹתִי וְסוֹף לְהַגִּירַת הַזֵּרִי.

5. A. Eli, "On the Way to the Promised Land"

A terrible sobbing erupted from the people, the scouts
Returned went home weeping, and everyone with their surroundings
His sons, his daughters, their sons and their daughters
Loudly weeping, the neighbours gathering
And crying, family hears from family, window
From window, the sobbing passes like fire in thorns
The whole tribe is weeping, and its neighbours
...and the rest of the tribes – sixty thousand weeping
"What were the plagues for? For what purpose the violent upheaval?
Why the long road, at the smouldering heat of the day, the freezing nights, leaving the
dead

- Behind

So that we can squeeze into a land already taken?
To drive out, to destroy to banish – and on swords
Shall I build my happiness?
Will I have to hear forever, form underneath
the weeping of the Amorite children?

I'd rather die in the desert, or go back
And be a thousand times slave
Than to start my life story
From distraction, from expulsion, and of killing"

.....

Great dreams, too great – were they meant to come true?
We set out to redeem the world and could not even fix
Not even ourselves
Only the ancient promise is hovering above us
Like a vulture
And we are walking... drawn
And rejected.
A ghost like journey between salvation and damnation.

בדרך לארץ המבטחת

בכי נורא אחז בעם. המרגלים
חזרו בוכים לביתם, וכל איש - מסביבו
בניו ובנותיו, בניהם ובנותיהם -
גועים בבכי, והשכנות מתאספות
ובוכות, ומשפחה שומעת ממשפחה, וחלון
מחלון, והבכי עובר כאש בקוצים
וכל השבט בוכה, וכן שכנו
ושאר השבטים - ששים רבוא בוכים...
”לשם מה המכות? לשם מה ההפיכה האלימה?
לשם מה כל הדרך הארצה, בלהט ביום, בקרה
בלילה, משאירים את החללים
מאחור -

כדי להדחק לארץ תפוסה?
לגרש, להחריב, להוריש - ועל החרבות
לבנות את אשרי?
האם תמיד אצטרך לשמע מתחת
את בכי ילדי האמורי?
מוטב לי למות במדבר, או לחזר
ולהיות אלה פעמים עבד
מאשר להתחיל את ספור חיי
מחרבן, מגרוש, מהרג”

...

חלומות גדולים, גדולים מדי - האם להתגשם נועדו?
נצאנו לגאול עולם ולא הצלחנו לתקן
אפלו את עצמנו
ורק ההבטחה העתיקה עוד מרחפת מעלינו
כעֵיט
ואנו הולכים... נמשכים
ונדחים. מסע רפאים בין גאולה לקללה...

6. Salman Massalha, "My father"

Who was born on the slope of the mountain
and gazed down on the lake,
never had a passport.
Or even a laissez-passer.
He crossed the mountains
when the borders did not flow
in the river.
My father
never had a passport.
Not because he didn't have
a land and a seal.
Just because the land
always dwelt calmly
in the palms of his hands.
And just as the land
never slipped from his hands to travel
overseas,
Father – too.

לאבא שלי

שנולד במוֹרד הָהָר
וְהִבִּיט עַל הָאֵגֶם,
לֹא הָיָה דִּרְכּוֹן מְעוּלָם.
וְאִפְלוּ לֹא תַעֲוִידַת מַעְבָּר.
הוּא חָצָה אֶת הַהָרִים
כְּאִשֶּׁר הַגְּבוּלוֹת לֹא זָרְמוּ
בַּנָּהָר.
לְאִבָּא שְׁלִי
לֹא הָיָה דִּרְכּוֹן בְּעוּלָם.
לֹא מִפְּנֵי שְׁלֹא הָיְתָה לוֹ
אֶרֶץ וְחוֹתָם.
רַק מִפְּנֵי שֶׁהָאֶרֶץ
תָּמִיד שָׁכְנָה לָהּ שֵׁם בְּנִחַת
בְּכַפּוֹת יָדָיו.
וְכִמוֹ שֶׁהָאֶרֶץ לֹא חָמְקָה
מִיָּדָיו אֶף פַּעַם
וְנִסְעָה אֶל מַעְבָּר לַיָּם,
אִבָּא גַם.

III. The Other

7. Mahmud Darwish, "Think of Others"

As you prepare your breakfast, think of others
(do not forget the pigeon's food).
As you conduct your wars, think of others
(do not forget those who seek peace).
As you pay your water bill, think of others
(those who are nursed by clouds).
As you return home, to your home, think of others
(do not forget the people of the camps).
As you sleep and count the stars, think of others
(those who have nowhere to sleep).
As you liberate yourself in metaphor, think of others
(those who have lost the right to speak).
As you think of others far away, think of yourself
(say: "If only I were a candle in the dark").

חשוב על זולתך

שאתה מכין את ארוחת הבוקר שלך, חשוב על זולתך
[אל תשכח את מזון היונים]
...כשאתה מנהל את מלחמותיך, חשוב על זולתך
[אל תשכח את שוחרי השלום]
כשאתה משלם את חשבון המים, חשוב על זולתך
[אל תשכח את מי שיונק מי עננים]
כשאתה שב אל הבית, ביתך, חשוב על זולתך
[אל תשכח את עם-האזרחים]
כשאתה ישן ומונה את הכוכבים, חשוב על זולתך
[יש מי שאינו מוצא מקום לשינה]
כשאתה נותן דרור לנפשך בהשאלות, חשוב על זולתך
[חשוב על אלה שאיבדו זכותם למילים]
כשאתה מהרהר באחרים הרחוקים, חשוב על עצמך
[אמור: הלוואי שהייתי נר בחשכה]

8. Yosef Ozer, "Coke and Jeans"

The same week Jews read in the synagogue the section in the Bible

About Sarah's banishment of Hagar and Ishmael,

Seven-year-old Ali Jawarish was wounded

By a plastic-tipped bullet

That penetrated straight through to his brain.

Ali Jawarish became a vegetable.

He lay dying in an Israeli hospital for two whole days,

And the Angel of Death who arrived

Did not show the well to Ali's mother.

The same week Jews read in synagogue

The section in the Bible about

The binding of Isaac

Ali Jawarish was divided into several parts –

One 15 – years – old boy received Ali's liver and lungs.

The boy's mother told the media

That her son sat up in bed and asked for

A Coke and a pair of jeans.

Ali's father said that they should also donate his son's organs

To a Jew (yesterday

A Jewish soldier was divided up

Among a number of Arabs)

This insane poem is begging to be written.

Perhaps in this way,

Slowly and delicately we will carry out a population transfer:

Palestinians will receive the organs of Jews

And Jews the organs of Palestinians

And Sarah our Matriarch and Hagar their Matriarch

Will be oh so pleased with their lot,

And we will all drink Cokes and wear jeans.

קולה ומכנסיים

בשבוע בו חלה פרשת וירא
כשגרשה שרה את הגר וישמעאל
נפצע הילד עאלי ג'אואריש בן ה 7
מכדור פלסטי
ישר אל תוך המוח
עאלי ג'אואריש הפך לצמח
בבית החולים הישראלי ג'סס יומים
מלאך המוות שבא
לא הראה לאמו באר מים

ובשבוע שחלה בו פרשת תולדות
את עאלי ג'אואריש פרקו לחלקים
לילד בן 15 חלקו את הכבד והראות
אמו אמרה בשדור
הילד קם ובקש קולה ומכנסים
אבא של ג'אואריש אמר שיתנו חלקים גם ליהודי
רק אתמול חלקו חיל יהודי לערבים

ושיר משגע לכתוב
אולי כך לאט בעדינות
נעשה את חלופי האזרחים
פלשתינים מחלקים של יהודים
ויהודים מחלקים של פלשתינאים

ושרה אמנו והגר אמן
יהיו מבסוטות בחלקן
ונשתה קולה וגם נלבש מכנסים

Translated by Mark Elliott Shapiro

IV. Loss

9. Taha Muchamad Ali, "Qasim"

I wonder now
where you are....
I haven't forgotten you
after all these years,
long as the graveyard
wall is long. I always
ask the grass of the field
about you, and the dirt paths.

Are you alive,
with your poise,
your cane, and memories?
Did you marry?
Do you have a tent of your own,
and children?
Did you make it to Mecca?
Or did they kill you
at the foot of the Hill of Tin?

Or maybe you never grew up,
Qasim, and managed to hide,
behind your mere ten years,
and you're still the same old Qasim,
the boy who runs around
and laughs
and jumps over fences,
who likes green almonds
and searches for birds' nests.

But even if they did it,
Qasim,

if, shamelessly,
they killed you,
I'm certain
you fooled your killers,
just as you managed
to fool the years.
For they never discovered
your body at the edge of the road,
and didn't find it
where the rivers spill,
or on the shelves
at the morgue,
and not on the way to Mecca,
and not beneath the rubble.

As no one saw you
concealing your corpse,
so no one will ever set eyes on you,
and no earthly breeze
encounter a bone of your body,
a finger of your hand,
or even a single shoe
that might fit you.
Qasim, you fooled them.

*

I always envied you, Qasim,
your skill at hiding
in the games of hide-and-seek we
played—
barefoot at dusk—forty years ago—
when we were little boys

10. Dan Almagor, "In My Shoes"

For some people a Palestinian is Yasir Arafat,
A youth throwing a Molotov cocktail at a bus,
A boy hurling taunts at soldiers and cursing their mothers.
When you say "Palestinian" to me, I think of Walid.
The only Palestinian I know and who knows me,
And with whom I converse (in my language, of course).
He is thirty or so, married with children,
Has a pleasant smile and speaks passable Hebrew.
An intelligent fellow, with a degree in accounting
Who reads for pleasure classical Arab poetry,
Philosophy and religious works.
He has a good sense of humor and he's an optimist.
I wish I had more friends like him.
He uses his education in our local supermarket,
Weighing vegetables and making home deliveries.
In his spare time he washes cars or cleans apartments
in our neighborhood, as many hours as possible.
He has a family to support and he may not be able to come tomorrow.
There might be a curfew.
Or he might find himself "inside" like his brother
Six months administrative detention without trial.
Every day he has a story to tell.
Minor incidents, not what you would call atrocities.
His identity card was torn up by a reserve soldier
for no particular reason.
Trucks turned up suddenly with soldiers without uniforms
and loaded a few of his cousins -- (our cousins).
Some people think of Yasir Arafat or Abu Nidal

when you
mention Palestinians.
I think of Walid.
When we tactfully offered Walid parcels of secondhand clothes for his relatives in the
village
He accepted gratefully without taking offense.
How strange to think that someone, somewhere
In Walid's village near Nablus,
Is wearing my shoes now.
Once, not so very long ago, I was in *his* shoes.

בנעליים שלו

יש שאנשים, שבשבילם פלסטיני
זה איש עם זקן לחיים וכפייה,
או ילד שזורק בקבוקי תבערה,
ששורף אוטובוס.

בשבילי, פלסטיני זה נעים –
הפלסטיני היחידי שאני מכיר היטב,
הפלסטיני היחידי שמכיר אותי.
שמדבר אלי (בשפתי כמובן!)

לא נוח לי להגיד שהוא החבר שלי,
כל אלה שערבים עובדים אצלם
אומרים שהם חברים שלהם.
הוא רוחץ את המכונית שלי,
ממין ב "סופ-מרקט" שלנו את הירקות,
שוטף בבנין שלנו את המדרגות
ומקבל בלי עלבון, בכבוד,
את שקי הבגדים המשומשים
ואת הנעליים
שלנו, של חברינו,
ומחייך. חיוך עצוב כזה,
שנעשה פחות ופחות אופטימי
מים ליום.

ואני מכרח לעזור לו. מכרח.
הוא שואל אותי: "מה יהיה? מה יהיה?
אני לא יכול להביט לו בעיניים.
מישהו בכפר שלו הולך עכשיו
בנעליים שלי.

אבל לא מזמן, רק לפני זמן לא רב, אני הייתי בנעליים שלו.

11. Naomi Shemer, "We are Both of the Same Village"

We are both of the same village
The same height, the same hair lock
The same manner of speaking. What is there to say?
After all we are of the same village

We are both of the same village
We crossed green fields that reached our necks
In the evening we went together to the square
Because we are from the same village

And on Friday nights
When a quiet wind
Blows through black treetops
Then I remember you

Always in the orchards and the avenues
We loved the same girls
But we always said-it doesn't matter,
It all stays in the village

We ran away to the same places
We fought in the three wars
We crawled on thorns and thistles
But we came back together to the village

And on Friday nights...

I remember the battle with no end
I suddenly saw how you broke
And when dawn rose from the mountain
I brought you to the village

You see-we are here in the village,
Almost everything remains the same
In a green field I pass
And you are on the other side of the gate

And on Friday nights...

אנחנו שנינו מאותו הכפר

אנחנו שנינו מאותו הכפר
אותה קומה, אותה בלורית שיער
אותו חיתוך דיבור מה יש לומר
הן אנחנו מאותו הכפר

אנחנו שנינו מאותו הכפר
שדה ירוק חצינו עד צוואר
בערב שבנו יחד לכיכר
כי אנחנו מאותו הכפר

ובלילות שישי
כשרוח חרישי
בצמרות שחורות עובר
אז אני אותך זוכר

תמיד בפרדסים ובשדרות
אהבנו את אותן הנערות
אבל תמיד אמרנו – אין דבר
זה הכול נשאר בתוך הכפר

ברחנו אל אותם המקומות
לחמנו בשלוש המלחמות
זחלנו על קוצים ועל דרדר
אבל שבנו יחד אל הכפר

ובלילות שישי...
אני זוכר בקרב שלא נגמר
פתאום ראיתי איך אתה נשבר
וכשעלה השחר מן ההר
אז אותך הבאתי אל הכפר

אתה רואה – אנחנו כאן בכפר
כמעט הכול נשאר אותו הדבר
בתוך שדה ירוק אני עובר
ואתה מעבר לגדר

ובלילות שישי...